

Je ráno. Město je ospalé. Jeho obyvatelé jsou zalezlí ve svých příbytcích. Není divu. Minulý den sněžilo, potom sníh zvlhnul a vznikla břečka, do které se nikomu moc nechce. První světlo se ne a ne proklubat skrze šedavou oblohu. Také bych byl raději v suchu a teple. Jenže je tu mnou nevyvolaná potřeba. Čištění ptačích budek. Je jich ke 20. Některé se nalézají na strakonickém Podskalí. A tam jdu. Mžourám skrze ranní opar a na jednom stromě před pivovarem se mně zdá, že má na kmeni podivný útvar. Nehýbá se. Až když přijdu blíže, prskne to a na tmavé hlavičce se objeví ostrá ouška se štětičkami. Právě jsem potkal veverka obecnou, která se sice nechala okukovat, ale před objektivem fotoaparátu nepostojí.

Strom a zima

Kousek dál je první budka. Pozoruji snášenlivost bytí, kdy na 2–3 metry vzdálené větvi stromu je umístěno proutěné stračí hnízdo. Když se hnízdí, tak asi rivalita dvou odlišných druhů vrabec - straka nevadí.

Pokračuji v čištění dalších budek. Jiná je nakloněna asi 45° od svislice. Než otevřu dvířka, říkám si, zda v ní něco bude. Vajíčka se musela pěkně kutálet. Jenže hnízdící sýkora to vyřešila po svém. Vatička z chlupů, mechu a jemného materiálu postačila, aby ptáčata dospěla a vylétla. Jinde najdu hnízdo nepořádného vrabce. Ten použil kde co. Velké slepičí péro, kusy stébel trávy a do toho barevná brka cizokrajných andulek. To vše pod dohledem Dorotky, sedící zjihle na studeném soklu a držící trpělivě věneček.

Kousek dál je budka typu rehkovník. Moc nadějí na pozorování zahníždění si nedávám. Budka má prasklou stříšku a určitě do ní zatéká. To se také potvrdí. Ale přesto si ji vybral vrabec.

Nad dětskou lanovou dráhou zkontroluji „nevyužitý“ rorýsovník, který přečkal několik let na střeše jednoho domu. Ale rorýs o tuto budku neměl zájem. Ani když se vystrčila na balkon pod strop.

Tak je nyní na Podskalí. A tento rok posloužila brhlíkovi lesnímu. Pěkný nepořádek ze směsi hlíny, stébel, větviček a šupin z kůry jehličnanů. Ještě se chvíli pozastavím nad zelenou krásou zvlhlého mechu na kamenné zídce. A je to.

Již se vracím. Cestou zaznamenám přelet ledňáčka říčního, 5 morčáků velkých, hejno čížků lesních, kteří obsadili šištíčky olše a činí se. Kdesi nad sídlištěm Mír se ozval hlas káně lesní.

Je půl deváté a na cestičkách se objevují první lidé. Většinou běžci pro něco...

Pokračuji ke kostelu sv. Markéty. Zde také bývalo několik ptačích budek. Různě a z rozličných důvodů zmizely. Vzpomínám pouze na jednu, kterou kdysi udělaly děti z Povážské školy. Nyní již jedinou sloužící. Je skryta v koruně smrku u parčíku mezi kostelem a poštou. Po odstranění víka se objeví hnízdo vrabce. Tak přece ještě posloužila. Husté větve zafungovaly jako spolehlivý strop.

Další budky jsou u Mlýnského náhonu. Některé jsou vysoko, jiné blízko pěšiny. Pád dolů během čištění by byl nepříjemný. Už jen pro miny z trusu domácích mazlíčků. Složení hnízdícího ptactva je toto: vrabec, sýkora a brhlík. Některé z budek nesou stopy po útoku strakapouda. Dvě z nich mají přetržené spodní úvazy, na kterých je budka zavěšena. Trochu tomu nerozumím. Zdá se, že

Jak bydlí ptáci

poutací lana měla nějakou blíž neurčenou chorobu. Nebo něco takového... Naštěstí mám provazy a gumicuk s sebou, takže se problém vyřeší.

Mlýnský náhon

Město se probudilo. Potkávám pejskaře, lidi jdoucí s odpadky a slyším chrchlání aut. Koukají na mě, zvědavě. Na mokrého špinavce se žebříkem. Ptáci na jaře zpívají i pro ně. Je čas jít do
tepla bytu.

